

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 6 (357)
2020. gada
22. marts

KRISTĪGĀ TICĪBA UN ŠODIENAS CILVĒKS

No ateistiem tiek ticībai pārņemts, ka tā atraujot cilvēku no reālās dzīves, no ražošanas un progresa kultūrā, jo kā galveno dzīves mērķi nostādot aizkapa dzīvi.

Izbēgt no domām par aizkapa dzīvi neviens cilvēks nevar un arī nedrīkst, jo neviens nespēj izbēgt no kapa, tas katru gaida. Bet tas nenozīmē, ka ticība liedz cilvēkiem domāt un rūpēties par laicīgajām vajadzībām.

Tieši otrādi: ticība pat liek cilvēkam jo rūpīgāk to darīt, jo tikai ar labu savu pienākumu pildīšanu pret sevi, savu ģimeni, tautu, valsti cilvēks var izpelnīties mūžīgo svētlaimi debesīs.

* * *

**Sakarā ar vīrusa izplatīšanos un
ārkārtējo situāciju Latvijā
aicinām dievkalpojumus dievnāmā
nepiedalīties, bet
sekot dievkalpojumiem
ar Radio Marija un interneta
starpniecību**

Bet kāds rakstnieks teic: Dievs nav pasauli visās detaļās tā izveidojis, ka cilvēkam nekas nebūtu vairs darāms. Pavēlē „apstrādāt zemi” ietilpst viss tas progress, ko šodien vērojam un arī tas, kādu sasniegs nākošās ģenerācijas. Tātad ne noliegts, bet uzdots sadarboties ar Dievu.

Lai cik dīvaini tas arī dažiem neizklausītos, tomēr tā ir svēta patiesība, ka bez Dieva atzīšanas cilvēki nevar būt īsti brīvi,

ja negrib iekļūt galīgā anarhismā un radīt vispārējo haosu.

Lieta tā, ka kulturāla dzīve iespējama tikai organizētā sabiedrībā un tās nevar būt bez vadītājiem un pavēlētājiem nav nekādas augstākas varas un viņu gribai jāpakļaujas visiem, bet viņi paši nekam nav pakļauti. Kas lai tiesā tos, kas icelti citus tiesāt?

Tāpēc kāds ticīgs autors raksta: „Es kristīgais esmu tiešām brīvs, jo varu apelēt pie Dieva pret katru cilvēka varu, ja tā rīkojas netaisnīgi, jo zinu, ka arī varas nesēji tiks sodīti. Vislielākā nebrīvībā

(turpinājums 3.lpp)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 22. marts.

Gavēņa 4. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”

11.00 Galvenā Sv. Mise par arhibīskapa Zbigneva veselību un „Rūgtās asaras”.

15.00 Sv. Mise Ineses nodomā par dzimtu dzīvajiem un mirušajiem

17.30 Krusta ceļš.

18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 23. marts.

8.00 Sv. Mise par +Zitu, +Vaclavu Zemeciem

Otrdiena, 24. marts.

8.00 Sv. Mise par + pr. Antonu Smelteru

Trešdiena, 25. marts.

Kunga pasludināšana. Svinības

8.00 Sv. Mise par Puncuļu un Bušmaņu dzimtu dzīvajiem un mirušajiem

Ceturtdiena, 26. marts.

8.00 Sv. Mise par Kristīni, Vitāliju Krūmiņiem

Piektdiena, 27. marts.

8.00 Sv. Mise par Rolandu, Jūliju, Margaritu Birkāniem

Jēzus Sirds litānija

17.30 Krusta ceļš.

Sestdiena, 28. marts.

8.00 Sv. Mise par Juzefas veselību

Svētdiena, 29. marts.

Gavēņa 5. Svētdiena.

8.00 Sv. Mise

11.00 Galvenā Sv. Mise par Edgaru Sutānu un „Rūgtās asaras”.

15.00 Sv. Mise par +Solomeju un +Haraldu Grantiem

17.30 Krusta ceļš

18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 30. marts.

8.00 Sv. Mise par Jāņa Ulnicāna ģimenes dzīvajiem un mirušajiem un par Augusta Kozlovskā ģimenes mirušajiem

Otrdiena, 31. marts.

8.00 Sv. Mise par +Ingeborgu Turinu un dvēselēm šķīstītavā

Trešdiena, 1. aprīlis.

8.00 Sv. Mise par Vili un dzimtas dziedināšanu un atbrīvošanu

16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 2. aprīlis.

8.00 Sv. Mise par Helēnu Žigo un diakonu Gunāru pateicībā par nodzīvotajiem gadiem

Piektdiena, 3. aprīlis.

8.00 Sv. Mise katedrāles dzīvā rožukroņa lūgšanu kopienas nodomā un Jēzus Sirds litānija

17.30 Krusta ceļš.

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles pastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419

Diakons Gunārs Konstantinovs:

tālr. 67326419, mob. 29654800

jekaba.katedrale@tvnet.lv

Pastorālo vajadzību koordinatore – Andžela mob. 26156406

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators:

harisime@inbox.lv; mob. 27001445

Sestdiena, 4. aprīlis.

8.00 Sv. Mise par +Moniku Kudiņu un
+Jāzepu, +Leonu, +Vladislavu Kudiņiem

Svētdiena, 5. aprīlis.**Palmu - Pūpolu svētdiena.****Jēzus Sirds godināšana.****Visv. Sakramenta adorācija.**

8.00 Svētā Mise par draudzi un Jēzus
Sirds godināšana

11.00 Pūpolu pasvētīšana, Galvenā
Svētā Mise un Rūgtās asaras.

Svētlietu pasvēte

15.00 Svētā Mise par Šaicānu, Dortānu,
Petrovu un Šimanovsku

17.30 Krusta ceļš

18.30 Svētā Mise par Vili un dzimtas
atbrīvošanu un dziedināšanu

KRISTĪGĀ TICĪBA UN ŠODIENAS CILVĒKS

(nobeigums)

cilvēki nokļūst tur, kur sabiedrībai
vai kādai personai (piem., Mao) ir galīgais
vārds pār cilvēka personu.”

Kristus brīdināja no viltus
praviešiem. Tādu nekad nav trūcis. Tomēr
tādu, kā šodien, vēl nebija bijis.
Piemēram, Francis Jeanson's grāmatā „La
foi d'un incroyant” teic, ka nākotnē
varēšot pastāvēt tikai „ateistiskais
kristiānisms”, tam esot jāatsakās no Dieva
un jāklūst tikai par „tuvākā mīlestības
baušļa” sludinātāju,
citiem vārdiem, par labdarības
organizāciju.

Taisnība, ka Kristus tuvākā
mīlestību pasludināja kā lielu bausli, bet
tikai saistībā ar Dieva mīlestības bausli.
Viņš ir tikai līdzeklis Dieva mīlēšanai un
it kā termometrs, kurš rāda Dieva
mīlestības grādus.

Piemēram, tagad mūsu cilvēkiem
nav vajadzīga labāka sociāla apgāde, nekā
to valsts piekopj, bet vajadzīgs ir dvēseļu
Pestītājs un ticība, kas dod atbildes uz
cilvēka dzīves fundamentālajiem
jautājumiem, kas saistās ar prātīgo un
nemirstīgo dvēseli un tās likteni pēc
miesīgās dzīves beigām.

Tie, kas mierinās ar tā saukto
„pasaules sekularizāciju”, teic, ka arī
tādos saglabāšoties arī īsteni ticīgie un pat
mazas draudzītes, sak, ticīgo „elite”.

Bet tas jau nebūs Kristus Baznīcas,
kuru Viņas dibinātājs ir domājis kā
„Dieva tautu” un par kuru pravietoja, ka
reizi apvienos sevī visas tautas vienā
ganāmpulkā un viena gana vadībā.

Problemātiska kļūst arī tādos
apstākļos „elītes” saglabāšanās, jo pareizi
kāds rakstnieks teica, ka varot kādai lielas
Eiropas pilsētas meitenei vai pat
strādniekam dot reliģisku audzināšanu,
bet tikpat kā neiespējami viņiem tādos
apstākļos saglabāt ticību un tikumību.

Mēs nespējam vispasaules mērogā
izveidot kristīgas dzīves apstākļus. Toties
mūsu uzdevums un pienākums lūgties, lai
vismaz Baznīcas aprindās un viņas
ietvaros nerastos šķelšanās, protesti,
disciplīnas graušana un ticības patiesību
sijāšana. Lūk, tādā nolūkā arī šodien un
tādā nolūkā jālūdzas ticīgajiem pastāvīgi.

Ja visi kristīgie sapratīs savu
pienākumu un apzināsies spēku, tad
„pasaules sekularizētāju” pravietojumi
paliks par ļauniem murgiem un tukšiem
draudiem, līdzīgiem tiem, kurus Baznīca
ir jau pārdzīvojusī savā 2000 gadu ilgā
mūžā.

Bīskaps Julijans Vaivods,
1970.g. 19. martā katedrālē

Sv. Katrīna no Sjēnas

Svinot 40 gadus sv. Jāņa Pāvila II apustuliskajai vēstulei *Amantissima Providentia*, kas izdota 1980. gada 29. aprīlī, piedāvājam dokumenta izklāstu.

Labvēlīgā dievišķā apredzība dažādi parādās kā vēstures gaitas virzītāja, iekvēlinot aizvien jaunas gaismas cilvēka ceļā. Šim nolūkam tā bieži izvēl personas, kas šķiet nav piemērotas, un paceļ to dabiskās spējas tādā mērā, ka ļauj tām veikt darbības, kas absolūti pārkāpas par to spējām. Un tā to dara ne tik daudz, lai izjauktu gudro cilvēku gudrību (1 Kor 1: 19), bet lai izceltu savu darbu, kam nav vajadzīgs cilvēcisks atbalsts, un lai cilvēkiem skaidrāk norādītu, kādai cieņai tās žēlastība tos paceļ un uz kādu vēl lielāku izcilību tās vadība var tos virzīt un virzīs.

Tas ir īpaši redzams sv. Katrīnas no Sjēnas dzīvē un darbos. Viņa lai ir piemērs ticīgajiem ne tikai Itālijā, bet visā pasaulē. Tiešām, viņa dievišķais Gars izraisīja apbrīnojamu žēlastības bagātātību un cilvēcības izstarojumu, pateicoties dāvātajai gudrībai, prātīgumam un zināšanām, ar kurām cilvēka prāts kļūst ārkārtīgi uztverošs dievišķām iedvesmām, zināšanās par dievišķām un cilvēcīgām lietām.

Tādējādi uz viņu var attiecināt psalmista vārdus: „Tu devi plašu vietu maniem soļiem un mana kāja nepaslīdēja” (Ps 17 (18), 37) un atkal: „Es steigšos pa

tavu baušļu ceļu, kad tu paplašini manu izpratni!” (Ps 118 (119), 32).

Apstākļi Itālijā un Eiropā nebija veiksmīgi, kad mazā Katrīna piedzima Sjēnā 1347. gadā. Jau uz apvāršņa sāka parādīties bēdīgi slavenā „melnā sērga” un pēc gada tā plosījās visur un katrā valstī un gandrīz katrā ģimenē sēja postu un nāvi.

Civilizēto pasauli postīja citi ļaunumi, piemēram, kari, īpaši simtgadu karš starp Franciju un Angliju, kā arī mantkārīgu armiju uzbrukumi. Reliģiskajā pasaulē visa gadsimta trīs ceturtdaļas aizņēma pāvestu uzturēšanās Aviņjonā un tad Lielā Rietumu shizma, kas turpinājās līdz 1417. gadam. Katrīnas dzīve izvērsās šādos apstākļos, kuros viņa spēleja vadošu lomu.

Krāsotāja meita, priekšpēdējais no 25 bērniem, Katrīna ļoti ātri sāka apzināties pasaules vajadzības. Dominikāņu apustuliskā ideāla piesaistīta, viņa vēlējās iestāties trešā ordeņa rindās vai, kā teica toreiz Sjēnā, starp „mantellatēm”, kuras,

neesot par māsām vai nedzīvojot kopienā, valkāja baltu habitu un melnu apmetni, kāds bija sludinātāju ordenim. Ļoti agrā vecumā viņa jau izcēlās ar mīlestību uz nabagiem un slimiem, ar pacietību neslavu panešanā un iekšējās cīņās ar ļauno garu, kā arī ar gudrību un pazemību savās attieksmēs un domās.

Vienlaikus, viņa praktizēja drosmīgu askētisku programmu, kas balstījās uz iedarbīgiem principiem, kurus viņa vēlāk ieviesa savos sekotājos: „Neļaujiet norītēt

(nesakārtotas dabas) kustībām bez to labošanas.”

Ap viņu tad veidojās dažāds sekotāju pulks no visiem dzīves veidiem. To piesaistīja viņas tīrā ticība un Dieva Vārda vaļsirdīga un nedalīta pieņemšana bez kompromisiem. Tie bija laji, „Mantellate” un reliģiozie no dažādiem ordeniem, dažus no kuriem pārvilka brīnumaini notikumi. Tie visi saņēma no viņas ārkārtēju pārliecību, kuras noderīgumu tie bieži piedzīvoja: tie guva palīdzību kur vien atradās un arī cieta par saviem maldiem.

Kungs viņu mācīja kā skolotājs savu skolnieku, un pakāpeniski atklāja viņai tās lietas, kas noderētu viņas dvēselei.

Viņas garīgais progress kulmināciju sasniedza ar laulībām ticībā, kuras šķiet pievērsa viņas dzīvi izolācijai un kontemplācijai. Tieši pretēji, dodot viņai neredzamo gredzenu, Kungs nodomāja viņu vienot ar sevi savas valstības pasākumos. Divdesmitgadīgā tautas meita to izprata kā atdalīšanos no sava debesu Līgavaīņa, bet viņš to, pretēji, pārliecināja, ka paredzēja tuvināt viņu sev caur mīlestību uz tuvāko, proti, vienlaikus iekšēja misticisma līmenī un ārējas darbības vai, kā teikts, sociāla misticisma līmenī.

Tā bija it kā kāpšana augšup uz lielākām platībām, kas pavērās viņas prāta un iniciatīvas priekšā. Viņa pievērsās no atsevišķu grēcinieku atgriešanas pie naidīgu personu vai ģimeņu samierināšanas; pie pilsētu un republiku samierināšanas. Viņa nebaidījās doties

garām bruņotiem grupējumiem, nedz apstājās pie apvāršņu paplašināšanās, kas sākumā bija izbiedējusi viņu līdz asarām.

Dievišķā Mācītāja mudinājums atklāja viņā it kā izaugsmes cilvēctību. Priekš viņas, amatnieku meitai un neizglītotai sievietei, tas ir, bez skolas vai apmācības, skatījums uz pasauli un tās problēmām milzīgi pārsniedza viņas rajona robežas, aptverot viņas darbības plānošanu pasaules mērogā. Nebija robežu viņas uzņēmībai, nedz rūpēm par cilvēku pestīšanu. Reiz, viņa pati atstāta, Kungs deva viņai „krustu uz pleciem un olīvzaru rokās”, lai nestu kristiešu un

neticīgo tautām, it kā Kristus viņu paceltu savas paša universālās pestīšanas dimensijās.

Lai viņu vēl vairāk pieskaņotu savam atpestīšanas noslēpumam un sagatavotu nenogurstošam apustulātam, Kungs dāvāja Katrīnai

Stigmatas dāvanu. Tas notika sv. Katrīnes Baznīcā Pizā 1375. gada 1. aprīlī.

Katrīna ir 29 gadus veca un sākusi apzināties sava pienākuma lielumu: atjaunot līdzsvaru kristīgajā pasaulē.

Viņa mudināja pāvestu īstenot morālo reformu Baznīcā, sākot ar labu ganu nozīmēšanu.

Par šo jautājumu viņa uzstājās viskvēlāk, jo viņai „Baznīca nav nekas cits kā pats Kristus” (171. vēstule). Viņa pārmet un nosoda nekārtības, bet skumīgā garā, atklājot Baznīcai mātes maigumu, līdz ar briedošu noteiktību, kad raksta

Gregorijam XI: „Tūlīt dodies pie savas Līgavas, kas neizteiksmīga un bāla gaida uz tevi, lai tu atjaunotu tās krāsu” (231. vēstule). „Atgriez tās degošo mīlestības sirdi, kuru tā pazaudējusi: tik daudz asiņu no viņas izsūkuši ļaunprātīgie, tā ka viņa ir neizteiksmīga un bāla” (206. vēstule).

1376. gada jūnijā viņa devās uz Avingjonu kā starpniece par mieru starp Svēto Krēslu un Florenci. Šis jautājums bija grūts: tas tiks izrisināts pēc diviem gadiem, bet ne bez citas starpniecības no viņas puses.

Bet Katrīnai pie sirds bija vēl augstākas lietas. Pirms sevis viņa bija sūtījusi savu biktstēvu Raimonu no Kapuas, uzticot viņam tikko citēto vēstuli, kurā viņa pāvestam „no krustā sistā Kristus puses” stāda priekšā trīs galvenās lietas, kas viņam veicamas, lai būtu miers no visām pusēm: nozīmēt cienīgus ganus, pacelt krusta karogu krusta karam un atgriezt pāvesta rezidenci uz Romu.

Viņas vārdi izskan ar spēcīgu pravietisku atbalsi, īpaši pieskaroties jautājumam par Baznīcas nabadzību un to ļaunumu, ko tai nes rūpes par laicīgiem labumiem.

Viņa nevilcinās par Kristus Vietnieka atgriešanos uz savu Sēdekli: „Atbildi Svētajam Garam, kas tevi aicina. Es tev saku: nāc, nāc, nāc.” Un pamudinājusi viņu nākt „kā lēnprātīgam jēram”, lai izceltu savas vēsts spēcīgumu, viņa ar cieņas pilnu atklātību piebilst: „Esi vīrišķīgs un ne bailīgs.” Bēdas par ilgo gaidīšanu un dvēseļu postu izraisa no viņas sirds šo saucieni sekojošā vēstulē: „Ak vai, Tēvs, es mirstu aiz bēdām un nevaru nomirt” (196. vēstule).

(Turpinājums sekos)

Izlīgšana un gandarīšana

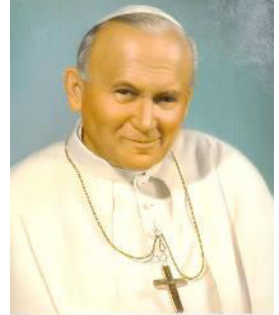
1984. gada 2. decembrī iznākušais apustuliskais pamudinājums *Reconciliatio et Poenitentia* veltīts izlīgšanai un gandarīšanai grēksūdzes sakramenta ietvaros, sekojot

1983. gada bīskapu sinodes apspriedei un ieteikumiem. Kristieša dzīve taču centrējas uz cilvēka morālo mainīšanos (sirds *conversio*,

metanoia), ar kuru Jēzus uzsāk

publiski sludināt Evaņģēliju (sal. Mk 1: 15). Jau Vecajā derībā tiem, kas atgriezās, apsolīta pestīšana un dzīvība: „Vai tad es vēlos grēcinieka nāvi”, saka Kungs Dievs, „un nevis to, ka viņš novērstos no saviem ceļiem un dzīvotu” (Ez 18: 23). Jēzus sacīja Pilātam: „Es esmu tāpēc dzimis un tāpēc atnācis uz pasauli, lai liecinātu par patiesību” (Jņ 18: 37). Patiesība, par kuru Jēzus liecināja, ir tā, ka viņš nāca atpestīt pasauli, kurā dominēja grēks un ļaunums: „Cilvēka Dēls ir nācis meklēt un glābt to, kas bija pazudis” (Lk 19: 10).

Jēzus vēlējas, lai Baznīca būtu pestīšanas vispārējs sakraments ar savu darbību būtu par starpnieku grēku piedošanai un atgriešanai pie draudzības ar Dievu: „Ko vien jūs saistīsiet virs zemes, tas būs saistīts debesīs, un ko jūs atraisīsiet virs zemes, tas būs atraisīts arī debesīs” (Mt 16: 19). To Jēzus teica Sīmanim Pēterim un arī viņa pēctečiem caur viņu. Jēzus uzticēja to pašu uzdevumu arī apustuļiem un viņu pēctečiem – bīskapiem (sal. Mt 18: 18).

Sv. Jānis Pāvils II
1920 - 2020

Lielienu vakarā Jēzus šo varu darīs efektīvu ar Svētā Gara nosūtīšanu: „Kam jūs grēkus piedosiet, tiem tie ir piedoti; kam aizturēsiet, tiem tie ir aizturēti” (Jņ 20: 23). Šīs pavēles dēļ apustuļi un viņu pēcteči priesteru mīlestībā spēj pazemīgi un patiesi teikt: „Es tevi atbrīvoju no taviem grēkiem.”

Ticīgos jāmāca šajā ziņā par sekojošiem būtiskiem punktiem:

1) Pēc Jēzus Kristus iestādījuma sakramentāla grēksūdze nepieciešama, lai iegūtu piedošanu par nāvīgiem grēkiem, izdarītiem pēc kristības. Tomēr, ja grēcinieks, Svētā Gara žēlastības skarts, nožēlo savus grēkus aiz pārdabiskas mīlestības, tas ir, tāpēc, ka grēki apvaino Dievu, Visaugstāko Labumu, tas uzreiz saņem grēku piedošanu, pat ja tie ir nāvīgi, tik ilgi, cik tam ir nodoms izsūdzēt tos sakramentāli, kad vien, prātīga laika periodā, viņš to var.

2) Tādu pašu nodomu jāuzņemas ticīgajam, kurš, pēc nopietnu grēku izdarīšanas, saņem vispārējo absolūciju „smagas nepieciešamības” gadījumos bez iepriekšējas individuālas grēksūdzes: ja šāda nodoma nav, absolūcija ir nederīga.

3) Ikdienišķi grēki var arī būt piedoti ārpus sakramentālas grēksūdzes, bet ir ārkārtīgi labi izsūdzēt tos sakramentāli. Ja tiek izpildīti visi nosacījumi grēksūdzes procesā, tiek piedots ne tikai grēks, bet tiek dota sakramentāla žēlastība, lai izvairītos no grēka nākotnē. Ticīgiem ir tiesības – un biktstēvam ir atbilstošs pienākums – izsūdzēt un saņemt sakramentālo absolūciju pat par

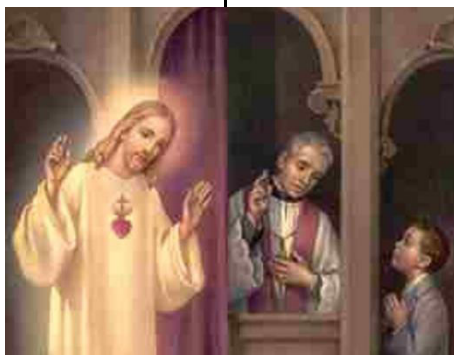
ikdienišķiem grēkiem. Lai neaizmirstam, ka tā sauktā „dievbijības grēksūdze” veidoja lielos svētos.

4) Lai Euharistiju saņemtu atbilstoši un auglīgi, iepriekš jāiet pie sakramentālās grēksūdzes, kad apzinās, ka izdarījis nāvīgu grēku. Euharistija dara klātesošu pestīšanas upuri uz Kalvārijas kalna; kā sakraments Euharistija nav tieši domāta nāvīgu grēku piedošanai – to skaidri māca Tridentes koncils (DS 1647, 1655), kas disciplināri un juridiski izsaka apustuļa Pāvila vārdus par necienīgu maizes ēšanu, aicinot, lai cilvēks pats sevi pārbaudītu (sal.1 Kor 11: 27 – 28).

Jēzus vēlējās dāvēt Baznīcas Izlīguma sakramentu savā augšāmcelšanās dienā, kad, ienācis pie apustuļiem, dvesa pār viņiem sv. Garu līdz ar piedošanas pilnvarām (sal. Jņ 20: 22–23).

Baznīca rūpīgi aizsargā šo Jēzus dāvanu, pateicas par šo mīlestības pierādījumu, cenšas atgādināt šī sakramenta aspektus cilvēkam, kuram jāapzinās grēka iespaids attiecībā gan uz sevi, gan arī apkārtējo sociālo vidi un kopienas dzīvi. Izlīgšana un gandarīšana līdz ar to arī ietver individuālos un sociālos aspektus, attiecības ar Dievu un ar kopienubaznīcu.

Dažkārt pastorālā prakse nav saskaņā ar pareizo mācību. Nesapratne attiecas uz šī sakramenta īsto raksturu, kad ticīgie nepietiekoši uztver tā priecīgo un atbrīvojošo dabu, kurā izpaužas augšāmceltā Kristus uzvarošā mīlestība.

Grēciniekam, kas nožēlo, ar atbilstošu dispozīciju nav jāpiedzīvo nosodoša taisnība, bet gan piedodoša mīlestība. Kristus mīlestības ietvaros ar šo pieredzi būtu labāk jāapgūst savi vājumi, sava rakstura trūkumi, savu neizdarību sarežģītās sekas.

Pat bērni šī sakramenta ietvaros var pakāpeniski un harmoniski augt zināšanās par sevi un paškontrolē, savās spējās pieņemt sevi ar saviem ierobežojumiem, ne tikai pasīvi ar tiem samierināties. Arī bērns ir spējīgs uz labo un ļauno, un morālā ļaunuma uztvere (dažādās pakāpēs) kļūst zīmīga no audzinošā viedokļa cilvēcīgā un kristīgā izaugsmē.

Biktstēviem nopietni jāsaprot vecuma attīstības psiholoģija, īpaši bērnu un pusaudžu gadījumos, lai tie piedzīvotu žēlastības noslēpumu. Psiholoģija un pedagogija palīdz labāk pieskaņoties dažāda vecuma cilvēku izpratnes spējām un uztverei. Katehēzē par grēku un piedošanu uzsvars liekams ne uz vainas smagumu, bet uz dāsnām attiecībām ar dievišķo Draugu, kas mīl neierobežoti.

Ticīgos ar katehēzi jāievada iemeslos, kas attaisno pienākumu individuāli atzīties nopietnos grēkos Baznīcas kalpotājam.

Personīgā sarunā grēksūdzes ietvaros notiek personīgāka satikšanās ar krustā sisto Kristu, kas līdzcieņīgi ieklausās un piedod; ar Kristu, kas personīgi saka: „Tavi grēki piedoti; ej un negrēko vairs” (sal. Mk 2: 5; Jņ 8: 11). Tās ir indivīda tiesības uz šo subjektivitāti, kura nedrīkst izšķīst anonīmā masā, nedz to var aizvietot kopiena. Sekojot sv. Jāņa Pāvila mudinājumiem, novērtēsim grēksūdzes sakramenta dziedinošo un atjaunojošo nozīmi attiecībās ar Dievu un ar Baznīcu, ar katru cilvēku mums līdzās.

Lūgšana pārbaudījumu laikā

Dievs, mūsu Tēvs, pasaules Radītāj, visvarenais, žēlsirdīgais, Tu mīlestībā pret mums sūtīji Savu Dēlu pasaulē kā mūsu dvēseļu un ķermeņu ārstu. Uzlūko Savus bērnus, kuri šajā grūtajā apjukuma un baiļu pilnajā laikā daudzos Eiropas un pasaules reģionos vērsas pie Tevis, meklējot spēku, glābšanu un mierinājumu! Atbrīvo mūs no slimības un bailēm, dziedini mūsu slimos, mierini viņu ģimenes, dāvā gudrību mūsu valdībai, enerģiju un atlīdzību mūsu ārstiem, medmāsām un brīvprātīgajiem, mūžīgo mieru mirušajiem. Neatstāj mūs pārbaudījumu brīdī, bet atpestī mūs no ļauna. Mēs to Tev lūdzam, kurš ar Dēlu un Svēto Garu dzīvo un valdi no mūžības mūžībā. Amen. Marija, veselības un cerības Māte, lūdz par mums!

Lielākā dāvana dzīvajiem un mirušajiem

Jēzus Kristus Upuris –
sv. Mise par dzīvajiem un
mirušajiem – konkrētos nodomos
ir lielākā dāvana, aizlūgums un
atbalsts cilvēku vajadzībās.

Pieteikt šos nodomus
var sakristejā vai pie dežurantes

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 28882358

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

www.jekabakatedrale.lv